

אור השבת

הדלקת נרות - 18:17

מוצאי שבת - 19:14

* עפ"י זמני ת"א

"והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע"

פרשת וילך נקראת השנה בין כסח לעשור (בין ר"ח ליו"כ), השבת נקראת גם 'שבת שובה' על שם ההפטרות שמתחילה במילים 'שובה ישראל עד ה' אלוקיך...".

שנינו במדרש תנחומא: "דרשו ה' בחימצאו, קראוהו בחיותו קרוב" - אלו עשרת ימי תשובה (מליל ר"ח עד תפילת נעילה ביו"כ), שחזו שרוי ביניכם (שחקב"ה משרה שכניתו בתוכנו ומיחל לתשובה). **משל למלך בשר ודם שנהג להתחפש פעם בפעם כאחד האזרחים** והיה מתערבב עם הבריות, כדי לחטות אהן לדעת אזרחי המדינה על המלך ועל שלטונו. פעם נזדמן לאזרח פשוט לחסב עם המלך שענה ארוכה בשיחת חולין על המצב במדינה. מובן, שהאיש לא ידע אותה שענה שהמלך בכבודו ובעצמו חסיה עימו שענה ארוכה. וכאשר נודע לו הדבר באחד הימים, עגמה עליו נפשו ואמר: "איזו הזמנות גדולה חמצתי! אילו ידעתי שהמלך הוא שחשב לצידי באותו יום הייתי מבקש ממנו כמה וכמה דברים, הדרושים לי ולמשפחתי. וכמה חבל, שלא ניצלתי כראוי את ההזמנות הגדולה שהייתה לי בחיים!" **"והוא הדין"**, אומרים חז"ל, "בעשרת ימי תשובה, המזמנים לנו בכל שנה ושנה. בימים אלו "קרוב ה' לכל קוראיו" ומח גדול ההפסד של אותם אנשים שאינם מנצלים כראוי את הימים הגדולים האלו שבפתח השנה החדשה וכתוצאה מכך מחמיצים את ההזמנות והמתנה הגדולה שנותן לנו הקב"ה פעם בשנה.

"במקום שבעלי תשובה עומדים, צדיקים גמורים אינם עומדים"

שנאמר: "שלום שלום לרחוק ולקרוב"

לרחוק - מה' ושבת בתשובה תחילה, ואח"כ לקרוב - לצדיק התמיד.

- רבי אבהו -

בקבוקים, קופסאות: מן הדין, מותר לפתוח בקבוקים, פחיות וקופסאות שימורים.

גביעי אשל, שקיות תה: מותר להפריד גביעי אשל או שקיות תה המחוברים יחד.

סודה: מותר להכין סודה במיתקן 'סודה סטרים' או 'סיפולוקס' וכדו'.

קוביות קרח: מותר לתת מים במתקן של קוביות קרח או בשקיות ניילון לצורך שבת.

פתיחת סתימות: כיור שנסתם מעט ואין המים עוברים במהירות, מותר לפותחו בפומפה. אך אם נסתם הכיור לגמרי ואין המים עוברים בו כלל, אסור לפותחו בפומפה. ומכל מקום רשאי לשפוך מים רותחים לתוכו, כדי שאם יש בו שומן קרוש, ימחה במים.

שאלה בנושא מלאכת בונה (מתוך האתר 'לימודי דעת')

ש: "האם מותר להניח בשבת קרש בתוך שלולית מים כדי לעבור עליו?"

ת: הדבר תלוי אם מתכוון להשאיר שם את הקרש בקביעות או לא. שאם מתכוון להשאיר שם את הקרש בקביעות, הרי זה אסור משום איסור מלאכת בונה, אבל אם אינו מתכוון להשאירו שם בקביעות, מותר לשים שם את הקרש על מנת לעבור עליו [ומדובר בקרש שאינו "מוקצה" כגון שיידח אותו מערב שבת למטרה זו]. ובאופן המותר, היינו בכל מקום שיהיה, אך צריך להיזהר שיהיה במקום עירוב כשר, שלא יעבור ח"ו על איסור הוצאה בהעברת ד' אמות ברשות הרבים או בכרמלית.

מתוך ילקוט יוסף

פינת ההלכה

מלאכת בונה - המשך

אבני פלא (לגו): מותר לילדים קטנים לשחק באבני פלא שמחברים אותם ועושים מהם צורות, בניינים או מגדלים וכדו' וחררים ומפרקים אותם בשבת. כיוון שאין מעשה זה נחשב לבונה וסותר, שהרי צורות אלו עשויות להתפרק מיד ולא לקיום.

ידית: ידית שנשמטה מהדלת בשבת, יש להחמיר שלא להחזירה בשבת. אולם במקום צורך, יש להתיר להחזירה לדלת בשבת ולפתוח.

כיסויי בורות: מנהג ישראל קדושים ביום ראש השנה לעשות תשל"ך על יד בור מים, ואמנם אין הכרח לפתוח את הבור, אלא שאם רוצים לפותחו ומכסה הבור יש לו ידית, מותר לפותחו ולסגרו בשבת. וכן, אם חקוקה צורת בית אחיזה על המכסה רשאי לפותחו ולסגרו. אולם אם הכיסוי אין לו ידית ולא בית אחיזה, אסור אף לטלטל את הכיסוי, והרי הוא מוקצה מחמת גופו. בור פתוח שיש חשש שיפלו לתוכו, מותר לכסותו אף אם אין למכסה ידית או בית אחיזה כל שהוא.

זכות לימוד ההלכות להצלחת עם ישראל, לאחדות בתוכנו וסייעתא דשמיא בריבוי אהבת חינוך, ביטול גזרות רעות ורפואה לכל חולי עמו ישראל.

"ה' רועי לא אחסר"

~מדרש' תנ"ך~

"שובה ישראל עד ה' אלוקיך..."

רבי נהוראי אומר: מפני מה ניתנה לישראל הזדמנות לחזרה בתשובה וכפרת עוונות בעשרת הימים מראש השנה ועד יום הכיפורים: בזכות אברהם אבינו- כנגד עשרה ניסיונות שהתנסה אברהם אבינו ונמצא שלם בכולם, ובשכר שהצטער אברהם אבינו בחטאים של אנשי סדום ובכך שלא נמצאו בסדום אפילו עשרה צדיקים. **רבי אבא אומר:** בזכות יעקב אבינו- בשביל חיבתו של יעקב אבינו, שהפריש מעשר מכול, שנאמר: "וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך".

לפיכך נתן הקב"ה לישראל את עשרת הימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים, שאם נעשה תשובה שלימה בעשרת הימים האלו- עשרת ימי תשובה, יקבל אותנו הקב"ה בתשובה שלימה לפניו.

דרש רבי יהודה הנשיא: גדול כוחה של תשובה, שכיוון שאדם מהרהר בלבו לעשות תשובה- מיד היא עולה! לא עד עשרה מילים ולא עד עשרים ולא עד מאה, אלא עד מהלך חמש מאות שנים. ולא עד הרקיע הראשון, אל עד הרקיע השביעי. ולא עד הרקיע השביעי בלבד, אלא שהתשובה עומדת לפני כסא הכבוד! וכן הושע הנביא אומר: "שובה ישראל עד ה' אלוקיך".

זכות הלימוד בעלון לרפואת; הרב דוד בן סעדיה, שולמית בת חממה יונה, דורית בת גאולה, דינה בת דיאמנטה, פיבי בת תמר, הדסה בת תמר, מול בת כוכבה, ברכה בת חביבה, שקד חיה בת אסנת, אורן בן אביגיל.

פינת האמונה

~מדרש' תנ"ך~

דברים שרואים מכאן לא רואים משם

אנו זוכים ללמוד ביחד על סוגיית 'חיי תורה', ובעזרת ה' יתקיים בנו חתוב: "עץ חיים היא למחזיקים בה".

"עדיין לא הבנתי", אמר דוד. "כשיש מחלוקת, האם זה אומר שאחד צודק והשני טועה? כי הרי פוסקים הלכה כמו אחת מן הדעות?"

"הסתכל שנייה דרך החלון", פנה לפתע ליאור לחברו. "מה אתה רואה?" דוד, שקצת הופתע מהפנייה המעניינת, שיתף פעולה. "אני רואה המון אנשים, שונים ומגוונים הולכים לאיטם ברחוב. כל אחד לדרכו".

"אתה יודע מה אני רואה?" שאל ליאור. "אני רואה עץ שזיף גדול עם עליו המוריקים, המון פרחים ורודים- סגולים וכר דשא מרהיב עין, שעליו צועדים אנשים. למה יש הבדל בין מה שתיארתי לבין מה שראית, והרי הסתכלנו על אותו הדבר?" "זה פשוט", ענה דוד. "אנחנו שני אנשים שונים. כל אחד מתאר את המציאות אחרת לאור נטיות נפשו. מדען ומשורר שישתכלו על אותו דבר יראו ויתארו שני דברים שונים בתכלית... אתה מאוד אוהב פרחים, ולכן זה בעיקר מה שאתה רואה..."

אמר רבי אלעזר: בנוהג שבעולם, אדם המבזה את חברו ברבים, ולאחר זמן מבקש להתפייס עימו, הוא אומר: "אתה מבזה אותי ברבים ומבקש סליחה רק ביני ובינך? לך והבא אותם אנשים שביזיתני בפניהם, ואני מתרצה לך!".

אבל הקב"ה אינו כן, הקב"ה אינו דורש מהחוטאים לשוב בתשובה בפרהסיא באותה המידה שבה חטאנו לה'. אלא אדם יכול לעמוד באמצע השוק ולגדף את הקב"ה והקב"ה אומר לו "עשה תשובה ביני לבינך ואני מקבלך!".

מסופר על הצדיק רבי ברוכיל ממז'בוז' (נכדו של הבעל שם טוב) שפעם התפרץ לחדרו אחד מנכדיו הקטנים, כשהוא ממרר בבכי עז, החליק רבי ברוכיל את שתי ידיו על ראשו הקט של הנכד ושאל אותו בנימה של התרפקות: "למה תבכה בני?", "שיחקתי מחבואים עם כמה חברים", השיב הילד המתייפח, "ולפי כללי המשחק התחבאתי במקום אחד, וחברי היו צריכים לחפש אותי, והנה חלפה שעה ארוכה כשהנני שוהה במחבוא, ואף אחד אינו מחפש אותי!".

רבי ברוכיל הרגיע את נכדו במילים חמות, ולאחר שיצא מחדרו קרא בהתרגשות: "אף הקב"ה, כביכול, בוכה במסתרים ומצר על כך שאין מחפשים אותו, ככתוב: 'ואנוכי הסתר אסתיר פני'.

ועלינו מוטלת החובה לא להתייאש מלחפש את הבורא המסתתר מאיתנו עד שנמצא אותו, שנאמר: 'וביקשתם משם את ה' אלוקיך ומצאת, כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך'.

זכות הלימוד בעלון להצלחת עטרת בת אסתר הי"ו

"האם אפשר לומר שאחד מאיתנו טועה?" שאל ליאור. "לא. אלו פשוט שתי הסתכלויות משתי זוויות שונות". "אותו דבר לגבי מחלוקת חכמים", המשיך ליאור. "כשחכמים מסתכלים על דבר כלשהו, לומדים איזו סוגיה, כל אחד מסתכל עליה מזווית אחרת, מתוך נפשו. ממילא ההתייחסות היא שונה, והפסיקה יכולה להיות הפוכה, זה מטמא זה מטהר, זה מתיר זה אוסר.

אף אחת מהדעות איננה טעות! שתי ההסתכלויות נכונות. שתיהן נובעות מנפש טהורה שעמלה בתורה יומם ולילה לברר את דבר ה'! למה פוסקים הלכה כמו רב זה ולא כמו השני? כי מה שהוא אמר מכיוון יותר להבנת המהות של אותו הדבר.

למשל, אם אביא סנדלר ועקרת בית ואבקש שיתארו לי את הבית, ודאי שאנהג על פי תיאורה של עקרת הבית, ולא על פי תיאורו של הסנדלר שספר כמה חורים יש בנעליים שבבית... תיאורה של עקרת הבית הוא חשוב יותר ונכון יותר כדי להבין מה זה בית, על אף שגם תיאורו של הסנדלר הוא אמיתי.

זו דוגמה קצת קיצונית, אך כך גם ביחס להלכה. כללי פסיקת ההלכה עוזרים לנו לראות מי קולע יותר למהות הדבר. מי הבין יותר והגדיר את הדבר בתכונה הבולטת שבו. זו הסיבה שנפסוק הלכה כמותו, נחייה ונתנהג עם אותו דבר על פי הסתכלותו. ועם זאת כמובן צריך לזכור ששתי הדעות אמת.

"אלו ואלו דברי אלוקים זויים"

זכות הלימוד בעלון לעילוי נשמת שולמית שפרה בת טובה גיטל, יוכבד בת סעדיה, אמיתי אלימלך בן ליאח, שמעון בן יששכר דב כהן, אברהם בן לאה, נעמה בת אבישג, יפת בן מרים. משה מרלי בן חווה, אסתר בת מרים.

נאמר בתהילים: "ולך ה' חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו". פסוק זה הסביר הצדיק רבי ישראל מרוז'ין על פי משל נאה:

מלך אחד נהג לאסוף חפצי אומנות יקרים. חיבב המלך את האוסף הנדיר שברשותו ולא חשך מאמץ או ממון כדי להגדילו. ואכן מכל קצוות תבל היו באים אומנים שונים ומציגים לפני המלך את עבודותיהם, והיה אם נשאו חן בעיני המלך היה רוכש אותם ולא חוסך במחיר. ולא זו בלבד אלא שליחים רבים היה המלך שולח לתור אחר חפצי נוי נדירים. את מבחר חפציו היפים הציג המלך במחזיאון מיוחד: "מחזיאון אוצרות המלך".

יום אחד הביא אחד משליחי המלך מנורת קנים נפלאה מעשי ידי אומן. קני המנורה היו עשויים זכוכית ירקרקה ואבני חן נוצצות היו משובצות בה אשר שיוו למנורה מראה נהדר. התפעל המלך מאוד מהמנורה היפה שכמותה טרם ראה ועד מהרה ציווה שיציגו אותה במחזיאון במקום של כבוד. חיפש מנהל המחזיאון מקום הולם ולבסוף החליט שכדי שהכול ייהנו מיפוייה של המנורה מוטב כי יתלה אותה בחבלים חזקים המשתלשלים מן התקרה, כך יוכלו הכל להזין עיניהם במנורה ללא חוצץ וייהנו ממלא הדרה, אמר ועשה.

יום אחד הגיע איכר פשוט אל המחזיאון והביט במוצגים הרבים שבו. כלי הכסף הנהדרים לא שבו את ליבו וראיית כלי החרסיה העדינים לא גרמו לו כל התפעלות. את תשומת ליבו משכו דווקא החבלים עליהם הייתה תלויה המנורה... "חבלים טובים אלה", חשב האיכר בליבו, "אין כמותם כדי לרתום סוס לעגלה"... בחשבו שאין רואים טיפס ועלה האיכר אל תקרת האולם שם חתך את החבלים... מובן שהמנורה הנהדרת נפלה אל רצפת האולם והתנפצה לאלפי רסיסים נוצצים...

שומרי המלך מיהרו ועצרו את האיש ועד מהרה עמד לדין לפני המלך, שם גילה את אשר היה עם לבבו. ראה המלך מיד במי מדובר. "איש זה", פסק המלך את דינו, "אין בכוח שכלו הדל להבין את שווי המנורה ששבר, כל מעייניו היו נתונים לגניבת החבלים, על כן יש להעניש אותו בהתאם רק על גניבה פעוטה זו ולא על שבירת המנורה היקרה".

"כן הוא גם הנמשל", אמר רבי ישראל, "האדם עובר עבירה בעולם הזה ואינו יודע עד כמה הוא פוגם בעולמות העליונים, אולם הקב"ה בחסדו אינו מעניש אותו על הנזק הרב שנגרם ממעשהו אלא הוא נענש לפי חטאיו כאן, בעולם הזה השפל... זה מה שאומר הפסוק: "ולך ה' החסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו", ולא כתוצאותו!

"על חטא שחטאנו לפניך"

רועה צאן אחד רעה את צאנו בכר המרעה, ומשהרגיש בעייפות הניח את ראשו על מצע דשא ונרדם. הכבשים פנו אנה ואנה עד שמצאו פרצה בגדר ונכנסו אל השדה הסמוכה, שם היה מרעה דשן וטוב ואכל בכל פה, אלא שהיו אלה שדותיו של שר העיר, וכאשר ראו עבדיו כבשים זרות רועות בשדותיו- החרימו אותן והניחו אותן בין עדרי השר. כאשר התעורר הרועה משנתו גילה לתדהמתו כי הכבשים נעלמו... שאל וחקר והתגלה לו את אשר אירע...

חשב הרועה בליבו מה לעשות כדי לרצות את השר... "כבר קרה מקרה כעין זה בעבר", סיפרו לו ידידיו, "גם אז נכנסו כבשים אל שדות השר ואכלו מהיבול המשובח, אלא שאז הגיש בעל הכבשים לשר שק סוכר במתנה והשר סלח לו". שמח הרועה, הזדרז והעמיס על שכמו שק סוכר ופנה אל ארמון השר.

כאשר הגיע אל הארמון נודע לו כי השר יצא וישוב רק למחרת, על כן הניח הרועה את שק הסוכר בחדרו של השר על השולחן משם יצא אל הדיר נטל את הכבשים ופנה לדרכו. כאשר חזר השר אל הבית ושמע את אשר קרה התקצף והתרגז עד מאוד וביקש שיביאו לפניו את הרועה מיד. הגיע הרועה ונעמד כשהוא רועד לפני השר.

"איך העזת להיכנס אל ביתי ולקחת את הכבשים מתוך העדר?" צעק השר. "סלח לי, אדוני השר..." השיב הרועה בגמגום מפוחד, "עשיתי כאשר עשה קודמי... הבאתי שק סוכר ונטלתי את הכבשים..." "שוטה שכמוך!" צעק השר. "האם שק סוכר אני צריך? העיקר הם הבקשות והתחנונים שביקש קודמך! כאשר שמעתי את תחנוניו סלחתי לו, כי ראיתי כיצד הוא מתחרט באמת ובתמים".

"כן הוא הנמשל", אמר המגיד מדובנא, "אנו שבים בתשובה לפני הקב"ה ומכים על חטא כפי שעשו קודמנו, אולם איך לא נבין כי העיקר הם התחנונים מעומק הלב השבור?!"

תשובות...

- יש בו רמז לכל חלקי העם: כוהנים, לויים וישראלים. לעיני לויים; כל= כוהנים, ישראל= ישראלים.
- בסיום ספר דברים והתורה כולה.
- האנשים ללמוד. הנשים לשמוע, הטף להביא שכר למביאיהם.
- א. שירה= שירת האזינו (לפי רש"י). ב. שירה= התורה. מכאן למדים שכל יהודי צריך לכתוב ספר תורה לעצמו.
- מהפכת סדום ועמורה.
- אנשי דור הפלגה לפני המבול, בנו מגדל ורצו לעלות לשמים.
- מפסוק זה מתקבל בראשי תיבות= מילה. ללמדנו על מעלת ברית המילה!
- אליהו הנביא עלה בסערה השמימה (מלכים ב', ב', י"ב).

שו"ת מהפרשה

שאלות...

- משה קרא ליהושע "לעיני כל ישראל". מה רמז בכך?
- באיזה עוד מקום בתורה נאמר הביטוי: "לעיני כל ישראל"?
- "הקהל את העם האנשים הנשים והטף". לאיזו מטרה נקהלו כל אחד מהמפורטים כאן? (רש"י)
- ועתה כתבו לכם את השירה הזאת". צ"ן שני פירושים למילה שירה.
- איזה אירוע מפורסם מספר בראשית מוזכר בפרשתנו?
- בפרשתנו נאמר: "מי יעלה לנו השמימה". מי רצו לעלות לשמים ולא הצליחו?
- מה רמז בפסוק: "מי יעלה לנו השמימה?"
- על מי מסופר בתנ"ך שעלה בסערה השמימה?

ר' עקיבא ואשת טורנוסרופוס

מסופר בגמרא שהיה רבי עקיבא מנצח את טורנוסרופוס בוויכוחים אידיאולוגיים שהיו ביניהם בנוכחות הקיסר. פעם אחת בא טורנוסרופוס לביתו סר זעף. אמרה לו אשתו: "מפני מה פניך זועפים?" אמר לה: "מפני רבי עקיבא שמקנטר אותי בכל יום בדברים!" אמרה לו: "אלוהיהם של אלו שונא זימה הוא! תן לי רשות ואכשיל אותו בדבר עבירה!" נתן לה רשות, והתקשטה, והלכה לה אצל ר' עקיבא (רש"י: באה אליו וגילתה שוקה כנגדו). כשראה רבי עקיבא אותה ירק, צחק ובכה. אמרה לו: "מהם שלוש הדברים הללו?" אמר לה: "שניים אפרש, שלישי לא אפרש". והסביר: "רקקתי- על שבאת מטיפה סרוחה. בכיתי- על יופי זה שיבלה בארץ". והוא צחק, שצפה ברוח הקדש שעתידה להתגייר ולהינשא לו ולא רצה להודיעה. אמרה לו: "כלום יש תשובה?" אמר לה: "כן". הלכה ונתגיירה ונשאת לו לרבי עקיבא והכניסה לו ממון הרבה.

עושרו של רבי עקיבא

במסכת נדרים מסופר כי בסוף ימיו היה ר' עקיבא עשיר גדול, ולכן כמה סיבות: האחת- כאמור לעיל, נישואיו עם אשתו של טורנוסרופוס, שלאחר מיתו של טורנוסרופוס נתגיירה ונישאה לרבי עקיבא. השנייה- רבי עקיבא לווה ממון רב ממטרוניתא (גבירה) אחת, שהעמידה כערבים את הקב"ה ואת הים. במועד הפירעון נמנע מרבי עקיבא לשלם את החוב מחולי, והמטרוניתא יצאה לים וביקשה מהקב"ה שיפרע את החוב, כשתוך כדי כך התגלגלה לידה תיבה של אבנים טובות ומרגליות מהים, וכאשר רבי עקיבא הגיע לשלם את החוב, היא אמרה לו כי הערבים כבר שילמו את החוב, ואף הביאה לו את העודף על החוב. השלישית- באותם זמנים היה מקובל לשים בראש הספינה כעין איל של עץ, לסימן טוב, ובו היו מטמינים ממון רב. רבי עקיבא מצא תיבה כזו, וממנה התעשר. זכותו תגן עלינו אמן.

עקיבא בן יוסף, מגדולי חכמי ישראל בכל הדורות! היה בן הדור השלישי של התנאים, חכמי המשנה. חי בין השנים גתשע"ג- גתשע"ז. ר' עקיבא היה בין עשרת הרוגי מלכות שנהרגו על קידוש ה'. נפטר בגיל מאה עשרים שנה בתאריך ט' בתשרי, ערב יום הכיפורים. על הכתוב "ומשה בן מאה ועשרים שנה" (דברים ל"ד, ז) מפרש הספרי "זה אחד מארבעה שמתו בן מאה ועשרים ואלו הם: משה, והלל הזקן, ורבן יוחנן בן זכאי, ורבי עקיבא. ורבי עקיבא היה רועה ארבעים שנה, למד תורה ארבעים שנה ופרנס את ישראל ארבעים שנה".

בצעירותו- עבד כרועה צאן אצל כלבא שבוע, אחד מעשירי ירושלים המפורסמים. רק בהיותו בן ארבעים החל לעסוק בתורה בהשפעתה של רחל אשתו- בתו של כלבא שבוע העשיר, שהתנגד לזיווג וגירש את השניים מביתו. לאחר שגרש כלבא שבוע את בתו רחל עם בעלה החדש- עקיבא, הלכו השניים לגור במתבן. ישנו עקיבא ורחל על מחצלות קש, ובבוקר היה עקיבא מלקט את התבן מתוך שערה של רחל, והיה אומר לה: "לו היה בידי, הייתי נותן לך תכשיט של זהב וירושלים מצוירת בו..." חייכה רחל וענתה כי רק בלימוד התורה הקדושה תפצה היא. (לימים זכה רבי עקיבא להעניק לה את התכשיט, באמרו לתלמידיו: "ראויה היא לך, שהרבה צער היא הצטערה עמי בתורה"). שמע זאת עקיבא ולאחר זמן הלך ללמוד תורה. למד ולמד וכעבור 12 שנה כאשר גדל בתורה ונהיה לרב גדול, חזר לביתו ואיתו שנים עשר אלף תלמידים. משהתקרב רבי עקיבא לביתו ראה זקן אחד מדבר עם אשתו רחל ואומר לה: "הו רחל, רחל, עד מתי תתנהגי כאלמנה החיה חיי בדירות? עד מתי תסכימי לךך?" ענתה לו רחל: "לו בעלי שומע לי, היה לומד עוד 12 שנים". שמע זאת רבי עקיבא ואמר: "אם כך דעתה- יכול אני לחזור וללמוד ברשותה". לימים, כשעלה לגדולה, ייחס לה את עושר ידיעותיו וידיעות תלמידיו ואמר לתלמידיו: "שלי ושלכם- שלה היא" כל התורה שלנו הכל בזכותה של אשתי רחל שתמכה בי שאלך ללמוד.

דרשו חז"ל: "וכל יקר ראתה עינו- זה רבי עקיבא דברים שלא נגלו למשה מסיני נגלו לרבי עקיבא וחבריו" (ילקוט שמעוני).

מאמר מופלא זה מציב לפנינו את התנא רבי עקיבא בן יוסף גר צדק, נצר לסיסרא שר הצבא- באור יקרות. רבותינו ז"ל ראו ברבי עקיבא את המשכו של משה רבנו שקיבל תורה מסיני.

יתר על כן "דברים שלא נגלו למשה נגלו לרבי עקיבא" וכתוצאה מהערצה זו שזכה לה רבי עקיבא מוצאים אנו כי אדון הנביאים משה רבנו בעצמו ביקש מנותן התורה שימנה את רבי עקיבא במקומו וימסור בידו את התורה, וכך מספרת לנו הגמרא במנחות: "אמר רב יהודה אמר רב: בשעה שעלה משה למרום מצאו להקב"ה שיושב וקושר כתרים לאותיות. אמר לפניו: "רביעין? מי מעכב על ירך? (רש"י- מה שכתבת שאתה צריך להוסיף עוד עליהם כתרים) אמר לו: "אדם אוזר יש שעתידי להיות בסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו שעתידי לדרוש על כל קוץ וקוץ תילין של הלכות..." אמר לפניו: "ריבוננו של עולם! יש לך אדם כזה ואתה נותן תורה על ידי?" אמר לו: "שתוק כך עלה במוזעבה לפניו".

"עץ זיתים היא למוזיקים בה- ותומכיה מאושר"

אלה עמדו על הברכה: גל בן דינה, מוריה בת-שבע, גל בן ציון, רון בן יגאל, יגאל בן סעדיה, בת שבע בת סעדיה, מנדי בן ימימה, יונתן בן לאה, שרית בת תמר, מישל בן שושנה, שרונה בת אילנה, בת ציון בת לאה.

לוי' שיעורים בכפר ביל"ו ב':

- יום ב': שיעור מישניות- לימוד סדר מועד, שעה: 21:00. השיעור מתקיים בבית משפחת טאייב.
- יום ג': שיעור בספר התנ"א- מפי הרב מאיר הכהן, שעה: 21:00, השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל"ו ב'.
- יום ה': שיעור פרשת שבוע- שניים מקרא ואחד תרגום, שעה: 20:30, השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל"ו ב'.
- שבת קודש: שיעור רש"י- כ-20 דקות לפני תפילת מנחה.

לוי' תפילות בשבת:

- מנחה ערב שבת: 18:15
- שחרית: 9:00
- מנחה: 18:00
- סעודה שלישית: 18:20
- ערבית מוצ"ש: 19:04

לפרטים על זמני שיעורים ותפילות:
בטל: 050-3503025